

Hele Udvalget kan saaledes tiltræde den Anskuelse, at de nuværende Voldgiftsretters Virksomhed, naar henses til Arten af de Tvistigheder, de afgør, og da hverken Voldgiftsafgørelsesmaaden kræver Parternes forudgaaende Samtykke, eller Parterne har nogen Indflydelse paa Valget af Voldgiftsmændene, ikke er „Voldgift“ i almindelig Forstand, men maa anses for en judiciel Funktion i Lighed med de ordinære Domstoles. Voldgiftsinstitutionerne er egentlige Retter, omend af ekstraordinær Art uden juridisk Sagkundskab og uden at have de ordinære Retters Beføjelser med Hensyn til Vidneførsel m. m. Voldgiftsmænd i Husdyrsager har derfor ikke Adgang til i videre Omfang, end Tilfældet er med de almindelige Domstole, at anvende „Billighed“ ved Afgørelserne, men er tværtimod *bundet til at anvende den gældende materielle Lovgivning*, medmindre det drejer sig om deklaratriske Regler, der er fraveget ved Parternes Aftale. Hvad der saaledes gælder om de nuværende Voldgiftsretter, maa naturligvis — bortset fra Beføjelsen til Vidneførsel m. m. — ogsaa gælde med Hensyn til de af Udvalget foreslaaede Retter, hvori den juridiske Fagdommer medvirker.

Af Voldgiftsrettens Egenskab af „Ret“ følger ogsaa, at det vil være udelukket gennem Justitsministeriet eller nogen anden administrativ Myndighed at udstede et Regulativ eller en Instruks for Voldgiftsmænd, idet disse ikke kan være bundet af saadanne Regulativer eller Instrukser, men alene af Loven. Derimod kunde der formentlig nok være Tale om at udarbejde en Slags „Vejledning“ (Haandbog) for Voldgiftsmændene, indeholdende et Referat og eventuelt en — ikke bindende — Fortolkning af de vigtigste Lovbud og andre Retsregler, der kommer i Betragtning ved Voldgiftsafgørelserne. Man kan dog ikke anse det for en naturlig Opgave for Udvalget at udarbejde en saadan Vejledning, der formentlig bedst vil kunne tilvejebringes i Form af en Kommentar til Voldgiftsloven. For det Tilfælde, at Udvalgets Forslag ophøjes til Lov, bør Udarbejdelsen af en saadan kommenteret Udgave af Loven formentlig tages op, f. Eks. ved Samarbejde mellem en Jurist og en Veterinærkyndig; den kommenterede Udgave bør foruden selve Voldgiftsloven — med Tilføjelser og Forklaringer angaaende de enkelte Paragraffer — tillige indeholde Aftryk af de vigtigste materielle Retsregler saavel i Købeloven som i den øvrige Lovgivning, der kan komme i Betragtning, og den fornødne Vejledning med Hensyn til Retspraksis vedrørende Husdyrhandel. Under samme Forudsætning findes det endvidere ønskeligt, at der sker en periodisk samlet Udgivelse af Afgørelser i Husdyrsager. Saavel Udgivelsen af Lovkommentaren som af Sagsafgørelserne bør dog formentlig ske ved privat Initiativ, eventuelt ved Foranstaltning af Landbrugsorganisationerne.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Voldgiftsmændenes Pligt til at rette sig efter den gældende materielle Ret, derunder Købeloven, har Udvalget — bl. a. foranlediget af de staaende Voldgiftsdomstoles Besvarelser af de udsendte Forespørgsler — været inde paa en Drøftelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt visse af Købelovens Bestemmelser er anvendelige paa Husdyrhandler. Man skal i den Anledning bemærke følgende:

ad Købelovens § 4: Udvalget er enigt om, at Købelovens Regler om Handelskøb bør finde Anvendelse paa Husdyrhandler indgaaet mellem handlende (Handelsmænd) i eller for deres Bedrift.

ad Købelovens §§ 9—11: Ogsaa Købelovens Regler om Levering maa finde Anvendelse i Husdyrhandler, saafremt der ikke har dannet sig afvigende Coutumer. Den staaende Voldgiftsdomstol for Randers Amt mener at have konstateret en Coutume, hvor-efter Risikoen i Hestehandel (og maaske Kreaturhandel) gaar over paa Køberen, naar Hesten (Dyret) er afmønstreret og betalt, selv om det er Sælgeren, der skal transportere den (det) til Køberen; det er Udvalget bekendt, at en lignende Regel menes at være gældende andre Steder. Udvalget er dog tilbøjeligt til at mene, at Regelen ikke er i Strid med Købe-